

נקודה למחשבה

חודש ניסן

גליון מס' 78

לקבלת העלון במייל, תגובות, הארות והערות - 0527-696-749 או Nekuda52@gmail.com

לתרומות - חשבון 446007, סניף 533, בנק הפועלים. לציין לעלון.

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, לרפואה וכן לישועה. 700 ₪ = 5000 עלונים נטו להדפסה וחלוקה

איך לא הצטרפת למייל? העלון אצלך מידי חודש. וגם אם יש לך סיפור מהחיים או מאמר יפה? שתף אותנו ונפרסם...

"קורונה" – משבר או...?

"משבר הקורונה", כך המדינה הכריזה... אין לאף אחד ספק - שהסוף יהיה טוב... ובעתיד, כל פעם שנראה בחנות **'בירה קורונה'**, ניזכר ב'משבר', ואפילו מזכיר זאת לילדים (שירבו) או לנכדים (שיהיו בעז"ה)...

בינתיים מסתמן, עד שהמשבר יחלוף, כנראה ליל הסדר הולך להיות קצת שונה, בסדר **חדש** - "קדש ורחץ, כרפס ורחץ, יחץ ורחץ, מגיד ורחץ, רחצה ורחץ...", ואולי הרבנים יפסקו להלכה, שאפשר לצאת ידי חובת 'ורחץ' ברחיצת ידיים עם **אלכוהול...** נו, נו, ימים יגידו...

ובכל זאת, נסביר את סימני ליל הסדר המקורי, על דרך הרמז'... כמו שרבי מנחם מנדל מוישנא זי"ע, רמז לנו: **"קדש ורחץ"** - לכל אדם הרוצה לקדש ולרחוץ עצמו מלכלוך ומזוהמת החטאים, יש מסלול לעבור, השלב הראשון זה לקבל על עצמו **"כרפס"** - ראשי תיבות: כ'לל ר'אשון פ'ה ס'גור, שישתדל בכל יכולתו לשתוק ולא לדבר כלל. ומאותם מילים שאין ברירה והוא חייב לומר **"יחץ מגיד"** - עליו להוריד מחצית מן הדברים שמתכנן להגיד. **"רחצה"** - וכבר אחרי שלב זה, הרי שכבר הוא התחיל את הרחצה והטהרה. השלב הבא, הוא: **"מוציא מצה"** - עליו להוציא את עצמו מכל מיני מצה ומריבה, להימלט מסכסוכים ומחלוקות. נשכן "מצה" מלשון "וכי יצאו אנשים" (שמות כא, כב). והסיבה שיש לברוח מהמריבות היא, כי **"מורו כורך"** - כי כל מריבה כורכת בתוכה מרירות וצער, שכן אין מלחמה בלי הרוגים. לעומת זאת, אם הוא יתאמץ ויברח ממחלוקת הוא יזכה ל**"שולחן עורך"** - לפרנסה בשפע, וכן ל**"צפון"** - ואף לעשירות [כמו שנאמר: "מצפון זקב יאתה" (איוב לז, כב) ואמר חז"ל (בבא בתרא כה): "הרוצה שיחכים ידרים ושיעשיר יצפין, וסימניך שולחן בצפון ומנורה בדרום"]. או אז, כשיזכה בפרנסה טובה ובהרחבת הדעת, יכנס מעצמו למצב של **"הלל"** - שיברך את הקב"ה ויהלל אותו, וממילא הוא יהיה בגדר **"נרצה"** - הן מצד שיהיה רצוי אצל הבורא, והן מצד שיהיה הוא מרצה, שמח וטוב לב כל ימיו. (אדרבה) אם כן, הנזהר מפגיעה בזולת, זוכה גם להיות קדוש וגם להיות שמח - וכי יש יותר טוב מזה?

אבל מה התירוץ? עדיין לא הבנתי מה העניין בזה? מסביר רבנו יוסף חיים זצ"ל (בספרו 'בן יהודה' ד"ה נדי), על דרך ה'מוסר', שה'אור' רומז לטוב הנראה, ו'לילה' רומז למידת הדין והייסורים הבאים על האדם. ולפיכך מזכירים מידת יום בלילה, לרמז לאדם שעומד בייסורים, שלא יתייאש מן הרחמים, ויקווה למידת הטוב שהוא האור. וכן להיפך, אדם שעומד בטובה, יש להזכירו שלא יבעט ולא יגבה לבו, בכך שיזכור שישנה גם מידת 'לילה'.

ומה אפשר ללמוד מדבריו? שבשעת נסיון וייסורים יש קמצוץ 'נחמה' - שהרי כל נסיון חולף ועובר, וגם אם לא - העולם הזה הוא רק ה'פרחודר', כך שזה יכול להימשך מקסימום 120 שנה. ומאידך, ישנו פן מחשבה ש'מחייב' - שכן אחר הנסיון הזה יבואו נסיונות נוספים, [כל עוד נשארתי חי אחר הנסיון הקודם]. ולכן חובה עליך לרכוש כלים ולצבור נסיון מהנסיון הזה בדרך לנסיונות הבאים...

אולי הנסיון הזה כבד עליך ונראה מאיים, אבל דע לך שבדור הזה הכללים שונים מכל מה שראינו בדברי חז"ל, שכן כתב ה'שמח משה' (פר' קרב) "אנחה אחת מעומק הלב בזמן הזה, יקר וחיבי בעיני ה' יותר מהתעניתים [מהצומות] והסיגופים של הראשונים, מחמת גודל הסתרת הפנים". דהיינו, בימינו, כל מי שמתאמץ ובוטח בה' הוא בדרגה גבוהה יותר מאשר בעלי הבטחון שהיו בעבר. והיוצא מזה הוא, שאין לוותר אף על אחוז קטן של מאמץ או בטחון. לפני שאתה מתייאש ומרים ידיים מעוצמת הקושי - מי אמר שאתה צריך או יכול להעפיל לרמת בטחון מלאה, אולי כרגע בורא עולם מצפה ממך רק לעשר אחוז, זה המאה אחוז שלך? **נקודה למחשבה...**

וידועים דברי ה'שפת אמת' זי"ע שהביא בשם זקנו ה'חידושי הרים' זי"ע (אמרי הר"ם וילן) - כי **אין הקב"ה מסתיר את פניו מהאדם אלא בכדי שהאדם יחפש אחריו**, שיכיר בו וישוב אליו. ולכן אם האדם מכריז ומודה שכל הקורות אותו הם מאת הבורא יתברך, ממילא כבר אין טעם להסתיר פנים, וכל ההסתרה והדינים בטלים ומבוטלים... איך אפשר לדמות את הבורא לילד קטן, שמשחק מחבואים ומתחבא מתחת למיטה עם הרגלים בחוץ, ואומרים לו "הנה אתה" והוא ממשיך להסתתר. כי אחר שגילית את הבורא - אין עניין בהסתרה... הרי כל **בעיה** רומזת על הבורא - שכן 'בעיה' זה ראשי תיבות של 'בורא עולם יפתור ה'כל... (הרב ליאור כחלון שליט"א)

אז גם אם מדובר במטוס רוסי, מחבל פלסטינאי, מרגמה עזתית או חיידק סיני... התורה כבר לימדה אותנו מה ה'פתרון' לכל משחית או נגיף... כידוע, הקב"ה אמר למשה רבנו ע"ה "לְקַח מִן הַדָּם וּנְתַנוּ עַל שְׁתֵּי הַמְּזוּחַת וְעַל הַמִּשְׁקוּף..." (שמות יז, ט) שעם ישראל יסמנו את פתח הבית

אך האמת היא - שישנה עוד דרך... מידי בוקר, בברכות קריאת שמע אנו אומרים "יצר אור ובורא חושך", וכן מידי לילה אנו מזכירים "גולל אור מפני חושך", אך מדוע להזכיר את האור בלילה ואת הלילה ביום? תירץ האמורא רבא שהטעם הוא - **"כדי להזכיר מידת יום ולילה, ולילה ביום"** (ברכות יא, נכון,

והמסקנה- קורונה- לרחוקים זה 'משבר', ולקרובים זה 'מחבר'...

תורה בירושה

אין ספק שכרגע רובך נסיון כלכלי גדול- על בעלי עסקים, עצמאיים, ואף שכירים... המניע שלהם זה ציות למצוה הגדולה של "ונשמרתם מאוד לנפשותכם", מצוה כה עצומה וחשובה שבכוחה לדחות ולבטל את שאר המצוות... את המעשה הנ"ל סיפר הגאון הרב יצחק זילברשטיין שליט"א. הסיפור עוסק בבעל המתגורר בקיבוץ בצפון הארץ, שחזרתו למקורות היתה בזכות- בכור הבהמה שנוולד לו, ושהושלך על ידו אל מעבר לגדר. וכך זה מתחיל: אליהו היה חבר קיבוץ אי שם בצפון. אל המשק של אליהו הגיע הרב אריה שטרן שליט"א, מהמכון לחקלאות על פי התורה, בכדי לנסות לשכנע אותו למכור את בהמותיו המבכירות לגוי, מתוקף מצות "וכל פטר שגר בהמה אשר יהיה לך הזכרים לה" (שמות יג, וכן שמות לד, ט). הרב נאלץ להסביר לו באופן מייגע ומפרך את חשיבות הענין. כידוע, זה קשה לשכנע אדם שאינו שומר תורה ומצוות לקיים מצוות ובפרט מצוה שקשורה לכסף. והנה הרבה סעייתא דשמיא פעלה שם, וסוף סוף 'הבין' אליהו את הענין. הרב קבע לו מועד לחתימה על כתב ההרשאה, ולסידור כל העניינים הטכניים הקשורים בענין. אלא ש... רצה מסובב כל הסיבות, שעוד לפני שהגיעה שעת המכירה, המליטה אחת הבהמות המבכירות עגל, בכור לאמו. כנהוג, עם לידת העגל הוא סומן באוזנו במספר מסויים, אך למרבה הצער, לעגל הבכור הצעיר לא ארכו השעות, והוא מת, כמו שקורה לפעמים מזומנות. הרבנים המטפלים בענייני הבכורות, הודיעו לאליהו, חבר הקיבוץ, שמאחר שהמכירה לגוי עדיין לא התבצעה, הרי חלה על העגל קדושת בכור, ועליו לקבור את העגל, כדן תורה. כעת נותר הקיבוצניק ממקומו, ואמר: "מילא, את העצם המכירה לגוי קיבלתי על עצמי ואקיימנה, גם אם ענין זה עדיין נשגב מבינתי. אבל לקבור את העגל! מה קורה לכם?! זה קצת יותר מידי בשבילי... עוד מעט תעשו לעגל הלוויה ותגידו עליו קדיש... הנני להודיעכם שמעולם לא הייתי חבר בחברא קדישא, ואין לי עסק עם המתים למיניהם. בוודאי לא עם עגל מת. אני לא מוכן לבצע את הדישה המוזרה והמבזה הזו". אליהו עמד בעיקשות על דעתו ולא קבר את העגל. אז מה הוא עשה עם העגל? את הרפת שלו מקיפה גדר תיל גדולה, שלאחריה מדרון סלעים ענק. לקח אליהו את העגל, והשליכו אל מעבר לגדר, כדי שיהיה מאכל לחיות השדה ולעוף השמיים, וחזר להמשיך בשגרת יומו. אך מה שקרה אח"כ הוא בבחינת הבלתי יאמן -ממש אות משמים! לאחר שבוע, שהגיע מועד ההרשאה למכירת הבכורות, כאשר שבו הרבנים 'לסגור' את ענין המכירה, סיפר להם אליהו בהתרגשות את שעבר עליו: "לפני שאנו מתחילים. אתם לא תאמינו! לאחר שהשלכתי את העגל אל המדרון, מת לי עגל נוסף בעדר, וגם אותו השלכתי אל אותו מדרון. ושוב, למחרת, מת עגל נוסף, וגם לו עשיתי כשם שעשיתי לראשונים. ונחשו מה המשך? במהלך הימים הבאים, בכל יום מת לי עגל אחד, ואת כולם השלכתי אל המדרון, שמעבר לגדר. והנה, היום התפנה לי קצת זמן לפני שבאתם לכאן, והחלטתי לבדוק מה עלה בגורל הפגרים הללו. ירדתי במדרון הסלעים, וכשראיתי מה קורה שם, כמעט והתעלפתי... כל הפגרים, גם אלו שהושלכו לפני שעות מספר, נאכלו מיד על ידי התנים ויתר חיות השדה, ולא נותר מהם עצם אחת. ורק הבכור, שאותו השלכתי לפני מספר ימים, נותר מוטל שלם לידם, כך שאף חיה לא נגעה בו..." אליהו היה נרגש מאוד, הוא אמר לרבנים שראה כאן אות משמים, שגם אם אינו מבין מדוע עליו לקבור את העגל המת כדרישת ההלכה, הוא מחוייב לעשות זאת, שכן הוא כעת מבין שחיות השדה מבינות זאת יותר טוב ממנו. לפי שהן יודעות בבירור שאין להן רשות לנגוע בבכור המקודש. "לקחתי מכאן חזוק גדול" אמר הקיבוצניק, "עד כדי כך שהחלטתי לחזור אל השרושים ולפתוח במסכת חיים אחרת..." היום

הוא כבר קרוי 'רבי אליהו'... (עליו לשבח)

לעזרה נטו בהדפסה- חשבון 446007, סניף 533, בנק הפועלים. לציין לעילון.

יעקב מנשריאן.

לחצולחן המסייעים בהגהת הוצאת והפצת העילון וב"ב, יעקב ודנה מנשר, תומר ויעל לוי, איריס מטרי וב"ב - ליאל אליה ונתאי, עובדיה בן טובה. **לרפוא"ש** יצחק בן טובה, שרה חיה בת נעימה, סעדה אשרה בת חנה חנינה, משה מואיז בן גרציה, שרה בת מנור, מאיר בן שמוה, לדיה בת אילנה. **לזיווג הנוון** לאה בת אלינור, הילה בת אלינור, טל טלי בת שושנה, יונתן בן שושנה, יוסף חיים יקותיאל בן שרה חיה, ליאל בת איריס. **לעילון"ב מו"ר ר' עובדיה יוסף בן גורגיה זצוק"ל**

וכמובן, לישועת העולם כולו, עם ישראל בפרט, וחזרת סדרי לימוד התורה לתיקנם... לביאת משיח צדקנו, לישועת וגאולת עם ישראל ולבנין בית מקדשנו ותפארתנו, אמן...

בדם, ובעבור זה "וראיית את הדם ופסחתי עלכם ולא יהיה בכם נגף למשחית בהכתי בארץ מצרים" (שמות יב, ג). והנה, כל מי שקורא את הפסוקים, מבין שהדם הוא שמונע את המגפה, אלא שרבונו בחיי ע"ה (על התורה) ביאר את האמת שבדבר "אין הדם מונע (את) הנגף ולא מניעתו מביא הנגף. אבל (אלא) לימדך הכתוב, כי מי שהאמין בהקב"ה באמונה שלימה ותלה בו בטחונו ולא חשש לאימת פרעה וגזרתו, חבח בפרהסיא תועבת מצרים, ונתן מדם הפסח על המזחות ועל המשקוף, הרי זה צדיק ובטח בהקב"ה - (ולכן) ראוי הוא שיגן עליו מן הנגף והמשחית..." ולפי דבריו למדנו ש- **נגיף ומשחית לא עוצרים במסכות, חיטוי, 'עוצר ביתי' וכל כיוצא בזה. אלא רק באמונה, שהיא החיסון האמיתי...**

כי רק מי שמחובר לבורא עולם נחשב לחי'... "ואתם הדבקים בה" אלוקיכם חיים כלכם היום" (דברים טז, ד) - רק מי שדבק בה' ובתורתו- יש לו חיות. עושר הון ונכסים הם לא אומדן לחיים, ועל כן הרשעים בחייהם נחשבים למתים, וגם מי שנראה לעינינו שהוא נהנה יותר... כמו מחשב, אף אם הוא יהיה הכי משוכלל בעולם, עם התכונות הכי חדישות ויוקרתיות, שעולה מיליארד דולר- כל עוד הוא לא מחובר לחשמל, הוא לא שווה כלום...

"כי לקח טוב נתתי לכם" (משלי ד, ב), כי חכמת התורה זה חכמת החיים, חכמה הטומנת בחובה לימוד לקח ומוסר, במקום ללמוד על הבשר... הרי כאן בעולם, **כל מאה שנה מתחלפים שבע מיליארד שחקנים**, אז למה שתפספס את ה'לקח טוב', את המוסר האמיתי, הרי לא אתה המצאת את הגלגל... (הרב ליאור כחלון שליט"א)

לפני שמנסים להכניס לפה את 'גדלות הבורא', קודם כל צריך לעכל את 'אפסיות האדם'... שכן, הסימן הבין-לאומי של **בית הכיסא** הוא '00'- לומר לך, שבמקום הזה אתה מבין כמה שאתה אפס... וכמה שתחשוב שאתה יותר מזה- אז אתה עוד יותר אפס... אבל מה לעשות שאנשים לא מתבוננים בזה...

מיד בצאת השבת, אחר תפילת ערבית, נכנסה אשה אחת אל תוך בית המדרש של ה'בעל שם טוב' הקדוש ז"ע, עוד בטרם שהבידלו על הכוס. האשה עמדה בפתח בית המדרש והחלה לבכות: "רבי, תעזור לי! רבי תושיעני!". שאל אותה ה'בעל שם טוב': "מה לך בתי?", והאשה סיפרה: "בתי הגיעה לפרקה ואין לי פרוטה". "לכמה כסף אתם זקוקים?" שאל הרב. והאשה נקבה בסכום הדרוש. מיד ה'בעל שם טוב' הורה לתלמידיו: "כל אחד ואחד יכניס את ידו לכיסו ויוציא את כל מה שיש לו". והנה, מיד כל תלמיד הכניס את היד לכיס, הוציא כסף והניחו על השולחן. אחד התלמידים ניגש לספור את ערימת הכסף שעל השולחן, ומצא את הסכום המדויק שהיא זקוקה לו! ויהי הדבר לפלא! עצם הנס, הסכום המדויק- פלא פלאים, ויותר מזה- השעה, שהרי המעשה התרחש במוצאי שבת לפני ההבדלה, וכיצד היה בכיסיהם כסף?... כשסיפר המגיד ממזריטש זצ"ל את המעשה המופלא לתלמידיו, אמר להם: "היודעים אתם, מהי ההתפעלות הגדולה ביותר שיש בסיפור הזה?", אחד התלמידים ענה: "הפלא הוא, איך היה בכיסיהם כסף כשעוד לא עשו הבדלה". "לא" אמר המגיד, "ניסים כאלו היו קורים אצל הבעש"ט באופן תדיר! מזה אני לא מתרגש!". אמר השני: "הנס הוא, שהגיעו בדיוק לסכום שהאשה היתה צריכה", "גם מכך אין להתפעל" אמר הרב. תלמיד שלישי מיד קפץ "יש להתפעל בעיקר מאהבת ישראל העצומה של הבעש"ט, שהרי בדרך נס הוא גם יכל להוציא את כל הכסף מכיסו ולתת לה, ובכל זאת הוא העדיף לזכות את כל תלמידיו במצוה". ועדיין אמר המגיד "לא זו הנקודה המיוחדת, בסיפור הזה אינו מתפעל מהבעל שם טוב אלא מתלמידיו", והסביר "שהרי היתה להם אמונה אמיתית כל כך עד שהכניסו את ידיהם לכיס מבלי לתמוה, על אף שידעו בוודאות שאין בו כסף! הם לא שאלו ולא פקפקו, אלא מיד הכניסו ידיהם לכיס! ההתפעלות שלי היא בעיקר מאמונה כזו גדולה!" **אמונה אמיתית של 'ויאמינו בה' ובמשה עבדו'...** (הרב

נחוראי משה אלביליה שליט"א, שהביא מהספר "פלא דורש")